

Budakeszi közösségei Európában

Az idei nyáron városunk jó néhány közössége útra kelt, hogy bejárja kontinensünk legkülönbözőbb tájait. Az alábbiakban bemutatásra kerülő három társaság közös vonása a művészet, a zene, a kultúra szeretete: ez hozza létre, ez táplálja közös barátságukat. Igaz ez akkor is, ha különböző szinten teszik a dolgukat. Figyelemre méltó beszámolóikra mindannyian büszkék lehetünk.

KOMPÁNIA EURÓPA-SZERTE

A Kompánia Színházi Társulat eseménydús nyár után kezdi az évadot. Prágába vették először útjukat, ahol a 11. Apostrof Nemzetközi Független és Amatőr Színházi Fesztiválon a Shakespeare: Szentivánéji álmon alapuló „Karnevál-Lakodalom” című előadásukkal léptek fel. A környező országok mellett képviselte magát többek között Brazília, Szíria, Oroszország, Olaszország, Korea.

Ezt követően egy másik hangulatos városban jelentek meg, hazai pályán: a Gyulai Shakespeare Fesztiválon. Az érdeklődő gyulaiak és a turisták július 5-én láthatták az „Othello kommentárok” című táncelőadást, amit végül álló tapsvihar köszöntött. Az előadásban és az azt követő Angara – a Kompánia színész-zenekara – koncerten fellépett a világhírű saxofonos: Csepregi Gyula is.

Szlovénia egyik kikötőjében, Koperben munkálkodtak tovább a tagok július 6 és 12 között. Hátrányos helyzetű (pl.: árva, halálkárosult) gyerekek számára tartottak tréninget, a drámapedagógia eszközeit felhasználva. A nemzetközi (szlovén, görög, mexikói, thai és zambiai) projekt az idén még folytatódik, a Kompánia a zambiai tanárokat lát vendégül, a társulatot meg a thaiföldiek várják novemberben.

A tenger után más „főhadiszállás” következett: a Zsámbéki Színházi Bázis, az egykori rakétakilövő állomás. Itt dolgozott július 13-tól augusztus 16-ig a „Senkiföldje” projekten egy lengyel rendező, magyar, cseh és szlovák színészek, dramaturgok és képzőművészek. A szélsőség-

gel foglalkozó program szintén nem ért véget. A született előadást november 5-én és 6-án lehet megtekinteni a Szkéné Színházban.

Ismét Szlovénia következett, de most Žižkán, egy 13. századi kolostorban dolgoztak tovább a kompániások és a képzőművészek – Heppes Miklós, Lukács Máté, Böresök Anna – augusztus 17-től 23-ig. A VII. Összművészeti Fesztiválon fellépett az Angara Busy Gábor gitároktatóval kiegészülve és előadták a „Romeo és Júlia” című előadásukat.

Szlovéniából egyből indultak Monacóba, a 14. Nemzetközi Amatőr Színházi Fesztiválra. A négyévente ismétlődő rendezvényt a Studio de Monaco és az Organizing Committee szervezi több mint 50 éve. A társulat két nap (augusztus 25-én, és 26-án) lépett fel és aratott nagy sikert a „Romeo és Júliával”. Több meghívást is kaptak különböző országoktól.

A hosszú vándorút után újra itthon van a Kompánia – és már dolgozik is következő bemutatóján: Háty János „Marlon és Marionján”. Addig is: Karnevál-Lakodalom (Szkéné, október 31.) és Senkiföldje (Szkéné, november 5. és 6.)!

alfan

További információk: www.kompaniastudio.eu, www.thenomansland.eu, www.szkene.hu

ZARÁNDOKÚT TIROLBAN
2009. JÚNIUS 18-21-IG

A Hagományörző Kör Máriazell, Csíksomlyó, Karintia után az

idén 2009-ben is Ausztriába, Tirolba, a hegyek országába tervezett egy 4 napos zarándokut. Mint eddig is az utazást Salat Imre atya tervezte és „idegenvezette”, Nagyné Terike szervezte – Czégény Éva és Szirmai Jenő besegítésével.

Indulás még napkelte előtt Székesfehérvár, Rábafüzes irányban Klagenfurt (Karintia fővárosa) felé. Majd a Wörthi-tó északi partján tovább Velden, Villach (három határ városa), Spittal, s már a Dráva mentén haladva elértük Linzet – Kelet-Tirol fővárosát. Itt a rövid városnézés alatt 4 gyönyörű templomot látogattunk meg, egyikében énekarunk egyházi dalai csendültek fel. Végül megtaláltuk szálláshelyünket Obertilliach-ban. Innen indultunk naponta szebbnél szebb, csodálatos helyekre, néha áttérve Olaszországba is. Az Alpok, a Dolomitok szívében keringözve a szemet gyönyörködtető sziklacsúcokat élveztük. Közöttük a Misurina tó, a Tre Croci Pass (a „Három Kereszt-hágó), Cortina d'Anzezzo síparadicsom 1600 m magasságban, majd még mindig felfelé sok-sok szerpentin, már 1900 m magasan, azurkék ég és bárányfelhők alatt utaztunk.

Másnap más irányban az Isel mentén haladva Mittewaldban jobbról-balról napsütötte, hófódté sziklacsúcok, és vízesések szegélyezték utunkat 1980 m magasan volt egy kis pihenő. Matrei-ben a Szt. Albin barokk és a Maria Schnee templomot látogattuk. (Ez Havas Boldogasszonyt

jelent, mint a mi Budakeszin lévő templomunk védőszentje.) Itt elénekeltük magyarul a Boldogasszony Anyánk kezdetű éneket. Közben körülöttünk 3400–3500 m magas hegyecsoportok nyúltak az ég felé és a Hoch Wenedig volt látható.

Ezután Oberbacher következett, ami brüsszeli kitüntetéset kapott, mint Tirol legszebb és legvirágosabb községe. Itt egy sziklán román stílusú templom áll, alatta a hegyekből lerohanó víz-esés. Ströden parkolóhelyről a csoport gyalogtúrára indult felfelé, jobbra-balra félelmetes sziklák, hol felhő, hol napsütés, az Umbalfalle-ig, ahol sziklatömbök között a vadvízek esése morajlott. Ez a hang félelmetes zene, a hegyek vízhangozzák és egyedülálló látvány. Itt van ám az igazi „tiropi” magaslati levegő, már alig szuszogtunk, míg felértünk e helyre. Lefelé már vidámabban jöttünk. Közben az út baloldalán csendben meghúzódva egy nagyon régi szép vízimalom állt, Hinterbichel am Großwenediger.

Az utolsó nap is tartogatott meglepetéseket. Mivel az obertilliachi templomot éppen tatarozták, így szabadtéren volt a „Jézus szíve” vasárnapi mise körmenettel, mint Budakeszin Úrnapi. A misét fekete bőrű, afrikai származású plébános és a mi Imre atyánk celebrálta. A természeti szépségek mellett megismerhettük az ottani egyházi ünnep szokásait. A hívek – kicsik-nagyok – népviseletben, a helyi tűzoltók és hegyivadászok díszgyenruhában fúvós zenével vonultak fel. Minden

kápolnánál az ima után díszlövést adtak le, ezzel ünnepélyesebbé tették a vasárnapi áhitatot. A mi szép hangú asszonyaink is énekeltek a misén.

A program szerint ezzel elbúcsúztunk Obertilliach-tól és a nagyon kedves háziaktól. Linz, Ambach, Luggau felé rengeteg kanyar, szerpentin, 8-as kanyarokkal keringőztünk a csodálatos hegyek, csipkés, hófödte sziklák, völgyek között – alagutakon át jutottunk Katschenbach, Hermagort alacsonyabban fekvő helységekhöz, ezeket elhagyva a Gail folyó mentén az „itáliai határ” Tarvisio-hoz értünk. Itt a már tavaly megismert – üvegalitkás felvonó vitt a Monte Lussari sziklás hegytetőn épült Maria Lussari templomhoz, ahol ismét énekelünk, megköszönve e baj nélküli, jól sikerült kirándulásunkat, zárándokunkat.

1793-ban Sándor István írja egy jó barátjának: „kicsiny e tartomány, de mindenütt meglátszik rajta az Isten áldása.”

A levegő, a kilátás körbe-körbe innen fenséges, a még mindig gyönyörű időben. Felvonóval vissza Tarvisioba és indulás hazafelé. Úgy éjfél tájt értünk Budakeszire.

Köszönjük mindenkinek, aki adott és tett ezért az útert, ezzel a Hagymányórzók és az őket pártoló tagjaik élménytára igen csak sokat gazdagodott. Örülünk, hogy a „fiatalok” a Hagymányórzók érdeklődését és munkáját folytatják és „átviszik a szerszemet a túlsó partra”.

**Schleer Pálné,
Mindler Erzsébet**

A ZÁKÁNYI ZSOLT REFORMÁTUS
VEGYESKAR ELZÁSZBAN

**A Zákányi Zsolt Református
Vegyeskar 2009. július 15. és 20.
között viszonzta a seebachi
Vocal'son kórus tavalyi budake-**

**szí látogatását. A meghívást az
észak-kelet franciaországi
Elzász tartományban élő Szalóki
Annának, városunk szülöttének,
a francia kórus tagjának köszön-
hetjük. Elzász viharos történel-
met élt át az elmúlt évszázadok
alatt, hol francia, hol német
fennhatóság alatt állt – ez kicsit
szívünkhöz közelebb hozta az
ottani embereket, hiszen a mi
történelmünk sokban hasonlít
az övékhez.**

A turnéra való felkészülést nagyon komolyan vették a kórus tagjai, de legfőképpen karnagyunk, Kádár Ágota – aki áldott állapota miatt át kellett adja a turné vezetését – valamint „beugró” karvezetőnk, Barlay Zsuzsa: időt és fáradságot nem kímélve sürítettük a próbákat és a felkészülés befejezésekor nagyszabású koncertet adtunk a budakeszi katolikus templomban, mintegy főpróbaképpen. Az előadás nagyon jól sikerült, úgyhogy nyugodtabb szívvel tekintettünk a francia fellépések elé.

tel fogadtak bennünket, és Anna – aki az elszállásolásunk rendjét is kitalálta – szép és tartalmas programot állított össze nekünk: a két kórushangverseny mellett meglátogattunk egy igazi elzászi falut, amely olyan, mint egy skanzen, régi házakkal, épületekkel, csak éppen egy élő falu, hiszen minden házat lakják. Elzász újkori történelmének egy részébe is bepillantást nyertünk, ugyanis megnéztük a Maginot vonal egyik múzeummal alakított részét, mely katonai erődítményt a franciák a II. világháborúra való felkészülés jegyében építették a német határon. A monumentális földalatti erődrendszert lenyűgözőnek is mondhatnánk, ha nem a népek nyomorúságára, a háborúra való készülődés céljából épült volna. Így inkább nyomasztó volt és bizony örültünk, mikor a három emelet mélységből megint a felszínre jöhettünk, ahol napsütés várt minket a kijáratnál!

Az elzászi táj nagyon kedves: lankás és dombos részek váltogatják egymást, a fő mezőgazdasági

Unió tolmácsa, ellátogattunk Strasbourgba. Meglátogattuk az Európai Parlament modern épületét is, mely egyike azon intézményeknek, ahol a mi életünkre is befolyást gyakoroló törvényeket hozzák a képviselők. Az épület impozáns, de nekünk azért jobban tetszett a hajókirándulás a város régi részében, ahol megismerhettük a régi hidakat, vízimalmot, szép parkokat és régi épületeket. A vízről nézve a parlament épülete is kétszintes, emberibb léptékűnek tűnt.

Kórusunk két este adott koncertet a Vocal'son Kórusal közösen a seebachi nyári fesztivál alkalmából. Seebach egy kis falu a német határhoz közel, régi fagevendés házakkal, nagy udvarokkal, sok szép virággal. A fesztivál egy hétig tart, van futóverseny, koncertek, evés-ivás, élőképek a régi parasztudvarokban. Ez egy egészen különleges bemutatása a régi seebachi paraszti életnek, amikor a falu apraja-nagyja egy-egy élőképen mutatja be a régi falusi életet – mindez órák hosszat, mozdulatlanul.

Hála Barlay Zsuzsának, mindkét koncertünk jól sikerült: egy seebachi paraszti udvarban este tízkor, szemerkélő esőben, szélben, a könnyedebb műsorszámainkkal léptünk fel, majd másnap a kis seebachi templomban a „komolyabb” repertóriumunkat adtuk elő – mindkétszer a francia kórus is műsort adott utánunk, valamint volt néhány szám, amelyet közösen énekelünk. A muzsika valóban összehozott bennünket, a kórustagok elkérték egymástól a nekik leginkább tetsző dalok kottáit, úgyhogy egyre több közös énekünk lesz, amit együtt tudunk majd énekelni.

A vasárnapi búcsúesten, melyet a wissembourgi kis tó partján rendeztek, mindnyájan megkóstolhattuk a jellegzetes elzászi ételt, a tarte flambée-t és a jó elzászi bort, énekelünk közösen majd ki-ki a saját népdalait, kisegítő vendégeink jóvoltából elkápráztattuk a francia kórustagokat a szép népdalénekléssel és gitárkísérettel.

Hétfőn reggel hosszú búcsúzkodás után indultunk hazafelé azzal az ígérettel, hogy legközelebb ők jönnek megint Magyarországra, hogy ne szakadjon meg ez a szép barátság, mely a két kórus között kibontakozott a két találkozás alkalmával.

Sz.M.A.

De nem bíztunk semmit a véletlenre, kórusvezetőnk, Zákányi Emőke felkérte néhány kollégáját a Nemzeti Énekkarból, hogy erősítsék hangjukkal a kórust a turné során. A felkért előadók nagyon jól tettek a kórus hangzásának és legfőképpen mi, állandó kórustagok nagyon sokat tanultunk tőlük akarva-akaratlanul is a próbák és az előadások alatt, hallgatva az ő gyönyörű éneklésüket, biztos és precíz éneklésüket, belépéseiket. Köszönet nekik ezért is!

Francia vendégfogadóink az ottani kórustagok és családjaik voltak, ahány család – annyiféle vendéglátás. Így mi is naponta meséltük egymásnak, kinek milyen élménye volt a vendéglátójával, mit kaptak enni, stb. Így alakult ki bennünk a kép, hogy hogyan is élnek ma Elzászban az emberek. A francia kórus tagjai nagy szeretet-

növények a kukorica és a szőlő. Megtudtuk, hogy az elzásziak „szent” növénye a kukorica, mely minden évben a franciák nemzeti ünnepén (július 14.), a szabadság napján dobja ki címerét, ami természetesen idén is így történt. A szépen megmunkált szőlőtáblák a jó bor ígérését hordozzák magukban, mely jó borokat meg is kóstoltuk egy közeli borfeldolgozó pincéjében. De hogy a vidék természeti szépségét is megismerjük, vendéglátóink elvittek minket a német-francia határon álló Fleckenstein várába – több hasonló várról is található a környékbeli erdőkben –, ahonnan szép kilátás nyílt a környező erdőkre, völgyekre, kis falvakra.

Azért, hogy Franciaország 21. századi életét is jobban megismerjük, kórustársunk, Ambrózy István tanácsára, aki az Európai